

Krásnohářák

Po přečtení spalte

Obsah

Bez názvu 1
vzletuztráta
MHD
Bowie Came, You Didn't
Pomněnky
Vědecká nečinnost
Tvá
Domino efekt
Ta holka
Run Free
Zvyk
I Fell in a Trap Called Love
Knihovník
Dny otců
Bez názvu 2
Další důvody
prevence
A Scream for Justice
Prach na kytce
Hugs
Bez názvu 3
Wie Aprilwetter
Svěcený milenec
Vysoký schody
Je to osm let života

Bez názvu 1

You play with a match between your fingers
teasing me with the never coming fire
as the world around us is already burning
and turning into ash and dust
but you know you won't light up the match for me

-Aneta Michálková

vzletuztráta

největší ztráty zaznamenává můj
na volno puštěný čas tehdy
když přemýšlím o tom, jestli to někdy bude lepší
jsem odevzdaná jako práce pilného mládí
nedůtklivá
trvale ve fázi úleku, okřiknutí
... jeden úkon za druhým a příliš nekroužit...
jeden by se chtěl lineární – jsme však obalem na brýle
na pocity
na selhání
jsme úskokem před očekávaným
hranami tuhy
tuhá jako pevný předmět zájmu nejistých existencí
má ústa katastrofálně vysychají
jsem přírodní úkaz
součást kolize i katastrofy
jedno z titěrných hověd
kontinentálních rozměrů
po odečtu sebe nemám na(z)byt

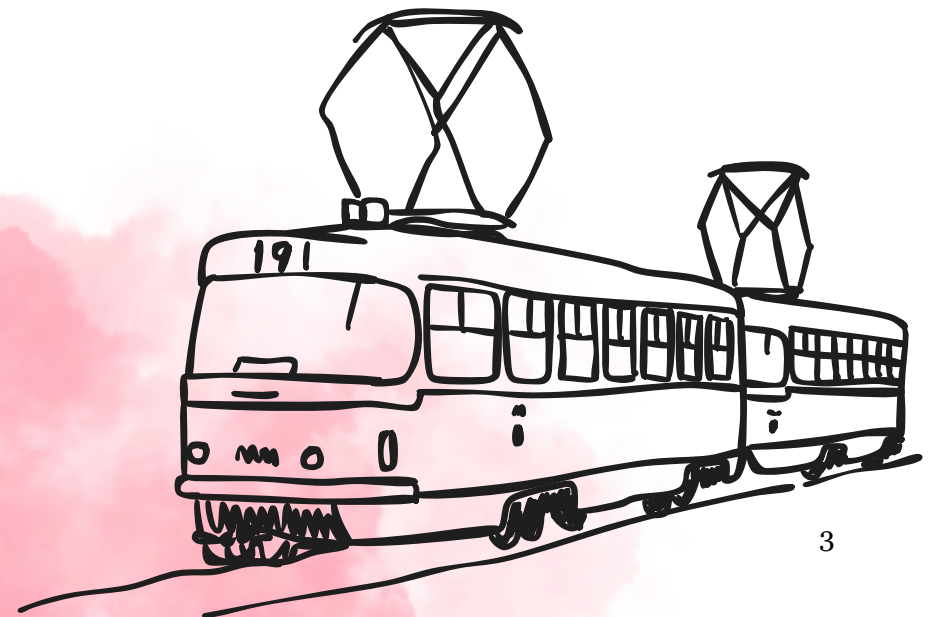
bojím se
a bojím se hodně

-Babeta Brejchová (Klára Adamská)

MHD

ráda jsem jezdila metrem,
protože jsem se vždycky skryla před vedrem,
co panovalo v letní Praze,
ale zaplatila jsem za to draze,
když jsem na nástupišti potkala tebe
a místo modrého z nebe
jsem dostala tak akorát košem
z ničeho nic bylo po všem
a tak mám teď tramvaje radši,
protože pusy kluka odtamtud jsou sladší

-Bledule

Bowie Came, You Didn't

Put the music on
Be excited for the call
The gut feeling I have
tells me it won't go well
But I'm still waiting
with my hands shaking
Where are you?

The clock is ticking
Some cars are honking
the music gets louder and louder
more and more noise
comes out and spreads
into the corners in my room
and hides inside my spinning head
Where are you?

Tick, tock, tick, tock
Why does it take so long?
Someone plays another track
Yes, a pretty Bowie song
Almost midnight now
Still nothing on the phone
Where are you?

I'll get mad
You never cared
Please just text...

If you hate me
Just tell
I'll be fine
But this is hell
Give me love
Or let me rue
The clock strikes midnight
Where are you?

I'll stay by my phone
Minutes go by
If I jump, I'll die...
One step more...
"close the door"
Where are you?

It's late, fuck it
tell him "forget it"
"we can call next time"
I see eyes of glory
"sure, if I find the time"
"Yeah sure...sorry"
3 hours of waiting
for a disappointment
for a little "sorry"
Where are you?

I thought you'd call
Help me out

The pain, the pain
all your fault
Hunger in your eyes
"I love you"
all lies, all lies!
I rip the posters off the wall
Where is the call you promised?
You let me fall
And I even witnessed
A year ago when we met
you would never do that...
Where are you?

Drowning in the water slowly
Did you ever love me?
Or was it the version of you
that made me smile-
the one I once knew?
The display goes on
Is it my final blessing?
No, "mom" is texting,
"Where are you?"

Where am I...?

-Nástěnný pouťník

Pomněnky

Na louce se modrají pomněnky
jako tisíce modrých očí.
Na nich tančí mé šťastné vzpomínky,
v sukních se dokola točí.

Jejich radost opojná, kouzelný mok
rozpouští všechny mé výtky.
Ač každý jejich neuvážený krok
mrzačí maličké kvítky.

Hudbou a úsměvy s lehkostí přehluší
pláč tichounký a tesklivý.
Čím víc však mě lákají svým tancem,
tím víc mi přijde děsivý.

-anonym

Vědecká nečinnost

zadání magisterské zkoušky z herectví: vyjádřete výrazem a dokažte

můj optimismus má tvar zlomku
každým dnem se dělí a rozptyluje do prostoru
statistiky mrtvých jsou reálná čísla
nepoměr o nás provádí škrty
geometrický význam lidského majetku je, že je držitelny
ne však udržitelný
za jakých podmínek platí rovnost?
absolutní jednotka lidského života bez ohledu na vzdálenost od
počátku je vždy 1
- každý člověk je komplexní jednotkou
každý jedinec je nevyhnutelně individualista
stává se tím, co si o sobě myslí, že je
nejzranitelnější je osamělý
nejistý člověk se stává svými domýšlivostmi izolován od ostatních
teprve jakýkoli komplexní člověk nemající imaginární část se rovná
člověku
sdruženému

hyperindependence vydala zákaz součinit
nepodařilo se ji svrhnout, odmocnit
sdružený člověk byl zatknut a zastřelen střelkou politického kompasu
idiocie
jeho odkaz stojí rovnostrannou[FD1]

KOMUNITativnost jako vzdor
asociativnost jako upřesnění života
nutná je existence neutrálního prvku – nuly – jako jsem já
vytkneš mi, že to je zaujatý příklad
závorkuji jakékoli představy

inverzní prvek náhodně prohodí míru prospěšnosti dvou bytostí
protože prý jsi užitečný, jen když jsi užitečný své době a svému místu
renesanční člověk ještě žije – ale jenom jako mýtus
jako rukojmí byly vydány premiérové díly kubického výrazu umělce
kvadratura a klaviatura kruhu – křeččího kola
vědecká nečinnost, konkurzy na druh špagety
„makej víc,“ řekli klíce ohmatané do bezvědomí
„rozšiřuj si obzory,“ řekli třistašedesátistupňové kameře
a hlavně buď přirozená, celá, racionální a reálná
v bitvě na akademickém poli se lidé přirozeně podmnouží
přijmou některé ryze imaginární koncepty
magnetické pole působí na univerzitě
spolu s napětím a proudy idejí
jazyk úřaduje v mnoha funkcích
aby byla diskriminace menší než nula
končím – lidský myšlenkový vzorec nemá řešení

-Babeta Brejchová (Klára Adamská)

Tvá

Jsem pramice zarostlá v břeh
Jsem poslední zoufalý vzdech
Jsem vychladlý vosk na svíci
Jsem zimní mráz štípající na líci
Jsem tvá zkáza i vykoupení
Jsem tvé jidášské políbení
Jsem tvůj zmar i tvá naděje
Jsem klidné jezero i kruté přeje
Jsem ve všech tvých budoucích vzpomínkách
Jsem v tvém hrobě, až proměníš se v prach

-Jitřenka

Domino efekt

Drahý otče, drahá matko,
znám vaše malé děvčátko,
dvanáct let tu s námi je,
jak dlouho tu však ještě
zůstane?

Padá-li na ni u dveří tíseň
a v pokoji necítí přízeň,
domov není domovem,
jen budova plná strachu,
strachu před vámi
a vašimi rány,

Víte, že se každým dnem ptá,
proč jí tak ubližovat musíte,
copak její bolest nevidíte?
Jak se dennodenně trápí,
ve vlastních slzách utápí,

Snaží se ze všech sil,
aby „miluju tě“ někdo pravil?
Den co den doma i ve škole dře,
hledá vaše uznání, pýchu, lásku,
avšak jde spát ve stejném křiku.

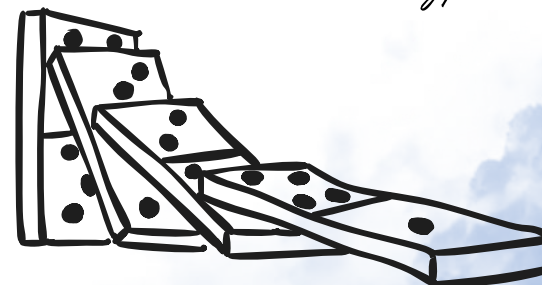
Proč tedy do své nekonečné
temnoty,
přinášíte budoucí bezbranné oběti,
té svojí surové nenávisti?
Kde má dítě najít podporu,
když u vás nemá jistotu?

Má-li štěstí, najde cestu
ven z násilí, najde lásku,
nad řetězem zvítězí,
navždy minulost porazí.

Jsou však následky moc silné
Jizvy na duši nikdy nezmizí
a pomocnou ruku jí nikdo nepodá,
lásku pravděpodobně nikdy
nepozná.

Jednoho dne spadne další
domino,
vaše vnouče se stane další obětí,
vaše dcera se řady zmocní,
další reakce se spustí zas znova,
neustále dokola...

-Nástěnný pouťník

Ta holka

Chtěla bych být ta drsná holka.
Ta, které je všechno tak trochu jedno.
Ta, která se nezaobírá každým slovem, co jí kdo kdy řekl, každým
pocitem, svým nebo
cizím. Ze všech stran. Každou volnou chvíli.
Ta, která si dělá, co chce. Bez toho, aby pořád myslela na názory lidí,
na nichž jí ani
nezáleží.
Ta, která pozná, kdo v jejím životě nemá co dělat.
Ta, která si stojí za svým.
Ta, která se nebojí projevit svoje city, poodhalit kousek sebe i za cenu
toho, že ji někdo uvidí.
Ta, která ví, že dělat chyby není špatně. Že chyby děláme všichni a
nikdo není perfektní.
Ta, které nevadí, že lidi vidí, jak se snaží. Že neumí všechno
automaticky, že se jí ne
všechno povede, že je taky jenom člověk.
Ta, která umí říct ne. Rázné a přesvědčivé ne.
Já ale taková nejsem. Proto píšu. Jen tak můžu být, kým chci.

-ona

Run Free

he tied my tongue with silver ribbons
and built me a pretty prison
trapping me in what seemed like
a golden cage I should've liked
as much as I did love him
but my eyes were turning dim
the only echo in my head
was that I'd rather be dead
than captured by a man who claimed
that a woman should be tamed
so I ran free from his ties
and all of his pretty lies
he used to whisper in my ear
or maybe it'd been a sneer?
how should I know what he'd meant
if I'm just a girl who should be tamed?

-Bledule

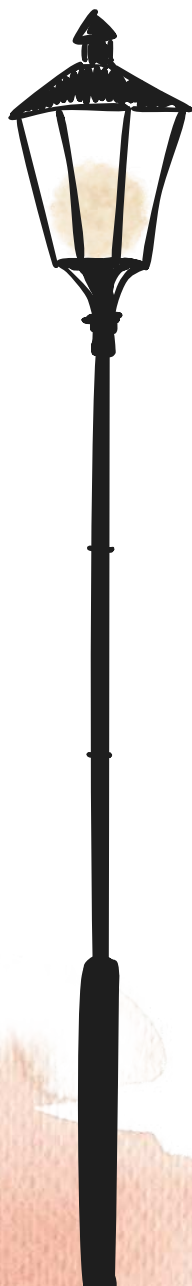
Zvyk

Můj zvyk ke mně přišel na návštěvu,
železnou košili na sobě,
udělala jsem mu kávu,
tak, jak ji má rád.
I na tebe se mně můj zvyk ptal
a já mu povídala o tobě.

„A jak že se má ta tvá známost?
Co že už vás spolu nevidám:
tvoji ruku v jeho ruce,
jeho ruku na tvém pase?“
Do hlasu se mi vkradla zlost
„Prosím tě, to už je dávno passé,"
hořce odpověděla jsem.
Hořce jak ta moje káva,
kterou jindy mám tak ráda.

A tak ti ze zvyku píšu,
při světle pouliční lampy,
při bubnování deště na okapy
a v srdci cítím prázdný chlad.
Chlad z toho,
žes mě někdy míval rád.
Ten chlad mě rozežírá z vnitra,
ale na to už jsem si zvykla.

-Jitřenka

I Fell in a Trap Called Love

I.
I fell in a trap called love,
Love was deeper than I assumed,
If you could just fall in too,
I wouldn't mind staying then...

II.
Well, falling is easy when dreaming
sadly, I was the only one sleeping
I dreamed we were perfect for each other,
though I woke up too soon to be your lover
I always tried to give you everything,
Just to be your second string?

The night of our first phone call,
I was shaking and my hands were sweaty,
but then you picked up the phone
and I knew, it will be alright

I got used to calling you, got attached,
It felt so right, everything just matched,
Later I saved your name with a heart,
thinking maybe you would too...

However, after two months of calling I felt it,
You and me, were never meant to be,
It was just my fantasy, that made this up,
I accepted that, but kept in touch with you

III.

Later on I realized, how much I need you,
I made up talks between us in my head,
I wrote stories about us, I later read,
But all I was left with, were unfulfilled wishes

I'm thinking "they'd be fulfilled if I'd be prettier"
not only prettier: smarter, older, maybe funnier...
I'm craving the perfect body, perfect face
even the perfect smile that I don't have...
I carried this weight for so long
that I never realized, how it all went wrong

IV.

Then one day the truth hit hard
The next call should be our last,
Even though I couldn't stand the thought of it,
I knew I should let you in the past,
That truth made me cry for countless nights
but I knew, that's the way to get to the lights,
that are hidden behind your shine

"Never give up on someone,
who you can't stop thinking about,"
But what if loving you,
is just making me doubt,
if loving, is the right choice?

Wouldn't make me move on
from my biggest source of joy,
make me live in peace again?
Because you are the reason why,
I'm stuck here, can't fly

V.

Moving on from someone I never dated is hard-
there is this endless circle, which is killing me,
I know, I should let go, let us be free,
But there is this hope, the illusion
that one day you'll like me,

Not the past me, the me I'm creating,
And that's what's holding me back,
Because I'm here daily working on myself,
I'm changing to someone I would maybe love too...

VI.

I'm growing with those silent days,
trying to be the reason someone someday stays,
not the reason somebody chooses the same distance,
as the distance that keeps me stuck,
in all the thoughts, I dream to tell you,
that will sadly never come to your ears,
instead they leave me in salty tears
and stay written in a message never sent

VII.

Even months later the cut kept bleeding,
still, I kept taking time for healing,
I realized- the blood I bled was the ink,
I used to write with in the toughest times
turning my wounds into honest rhymes
And that's why I know:
falling was worth it.

-Nastěnný Poutrik

Knihovnik

bříška mých prstů chvějou se
když přejížděj po dopise
voní sebou, medem a vanilkou
opíjím se každou chvilinkou,
kdy jsme seděli na schodech
a tys mi ve stručnejch bodech
shrnul, proč mě máš tak rád
zatímco déšť bubnoval na okap
od té doby jsem se do tebe
zamilovala asi víc, než je zdravý
koukáš se mnou na nebe
a píšeš mi novely na předloktí
obvykle s romantickým dějem
svým vlastním plnicím perem
skládáš mi kytice z papíru
protože se ti chce kýchat z pylu
ale nechceš mě připravit o květy úplně
taky si pamatuješ, co si dám v kavárně
a já tě za to mám nesmírně ráda
protože když mi pohladíš záda
zapomenu na každou křivdu
a myslím jen tebe, můj knihovníku

-Bledule

Dny otce

Nikdy jsem neviděla
Svého otce plakat
Viděla jsem ho
Střílet
Střílet jako o závod
Vdechovat oheň do plic
Tříštit
Sklo
Polykat ethanol
Rozházet jmění
Pak ho luskem prstů získat
Viděla jsem ho
Stát v dešti
Řídit něžně
Volant držet
Tak něžně
Do rytmu hudby
Pokyvovat hlavou
Nosit kůži
Udeřit tvrdě
Viděla jsem ho
Veselého
Plamenného
Vyčerpaného
Ztrhaného
Viděla jsem ho
Ve všech momentech
A situacích
Co život poskytuje, avšak
Nikdy jsem ho neviděla plakat

-anonym

Bez názvu 2

The sun was hiding behind all the stormy clouds
scared of the look in your eyes
as much as I was.

The clouds were on my side that day
with the rain that hid all my tears of sorrow
because you couldn't keep your promise
of staying by my side.

-Aneta Michálková

Další důvody

zmrzlá babočka na březový kůře
stále trčíš v týhle díře
ale aspoň ty verše matky přírody
ti přidávaj důvody
proč tady zůstat
s okolím srůstat
a zapouštět kořeny
protože zůstat tu jen kvůli ní
by bylo naprosto šílený
a ty přece nepatříš do žádný polstrovaný cely

-Bledule

prevence

pěsti bolí z přesvědčení
nezadají si s krkem, se zápěstím
opotřebované oko dostane čočku
to abych tě lépe viděla, světe, pohádka pro dospělé
útoky se mi ukládají automaticky, pokroky ne
přátelský zápas rébusů lidstva
nelíbí se mi to ani v obrazech, ani vysloveně

otoky, kožní problémy, průjem, příp. demence
nějak nám to zazdívané urgentní
kdo by to byl řekl
můj mozek vyhlásil bezvládu
potom, co ku podivu nezvládl zabránit migraci
mých emocí
z nervů do zbytku těla
to jsou mi viklavé zlovyklosti
nějak nám to přehlížené ničí
kdo by to byl řekl
který němý

-Babeta Brejchová (Klára Adamská)

A Scream for Justice

To all the girls who always believed they are too weak to achieve their dream, so they hid their dream in the back of their minds and never returned to it.

For all the boys who were getting mocked, because they were the shortest in the class, but they weren't allowed to show any weakness, so they just laughed it off.

To all the kids who never felt right in their own body, but society told them, they are just confused and seek attention.

For all the women who gave birth to children they never wished for, because the world told them it's their duty, not choice.

To all the men who were molested, but nobody believed them, because usually women are the victims in those cases.

For everyone who got hurt too many times, who screamed their lungs out for help they never got, who fought for their rights just to be shut up, who cried themselves to sleep and woke up crying, that they woke, who was mistreated by the society and never got an apology.

-Nástěnný poutník

Prach na kytce

Zbytky kakaa na lince,
nesetřený prach na kytce.
Voda ve hřbitovní svíče
a jedna písnička ve smyčce.

Čaj, co se od rána louhoval
v hrnku bez ouška, který slouží dál.
Večere v sobotu, co dům dal,
knížka na zahradě ideál.

Na klávesách tři bzučivé tóny,
to byla by píseň o nich a o ní.

-anonym

Hugs

a loneliness embraces me
and rubs circles on my back
whispers sweet nothings in my ear
then tells me to pick up my slack
it hurts me but it provides comfort
telling stories, building forts
out of blankets and soft pillows
then pushing me out of windows
telling me I'm bad and odd
making me an idiot
when I'm not sure how to make friends
then it stretches or maybe bends
over me and under
it's sprinkling like powder
on anything I've ever touched
I'm acting as if I got punched
in my stomach that's too soft
just like that old blanket fort
maybe that is just my problem
I love acting like the victim
even though it's pretty clear
that my loneliness is me

-Bledule

Bez názvu 3

Loving you was as easy as breathing,
as easy as writing my own name.
Loving you is as hard as living,
as hard as dealing with the pain.
Loving you will be as difficult as healing,
as difficult as trying to stay the same.
But for now, I'll put up with hating you.

-Aneta Michálková

Wie Aprilwetter

Der Wind liest mein Gedicht,
Ich höre meine Zeilen,
Es spricht über Dunkel und Licht,
Wie lange muss ich noch leiden?

Denn der Schmerz wird immer stärker,
meine Narben immer älter,
Ich weiß echt nicht mehr weiter,
Vielleicht ist aufzugeben leichter...

Wenn Tropfen Tränen sind,
die Sonne Freude und Glück,
könnte ich ein Regenbogen sein?
Doch die Wolken kehren zurück,
die Sonne kommt sacht heraus
und der letzte Regen fällt auf die Dächer...
Vielleicht wird es einmal wirklich besser,
meine echte Lache kehrt zurück,
keine Narben mehr vom Messer,
und die Welt wird wieder gut.

-Nástěnný pouťník

Svěcený milenec

Cítíš se svatě,
rytíři na bílém koni,
když jí dlaněmi objímáš pas?
Ty dlaně přes den sepjaté v modlitbě máš
a na kolenou bys klečet měl jen před Bohem,
není ti snad Písmo svaté zákonem?
Přesto se skloníš před ženou,
před hříšnou dcerou Evinou,
tou svůdkyní vyhnanou z Ráje
a v posledních záchvěvech máje
rty chutnajícími po mešním víně
její šíji líbáš líně.
Před Bohem odpřisáhnout chceš,
že už žádnou milovat nebudeš,
že už se další takhle nedotkneš,
a přece tvá cesta k oltáři
se ti stále dokončit nedaří.
Je dlážděna tisícem zlomených srdcí,
která i po tak dlouhé době krvácí.
Promlouvá k tobě sám Duch svatý,
když jí po bohoslužbě svlékáš šaty?
A během horkých nocí v zemi zaslíbené
slibuješ jí věčnost lásky Bohem darované,
a přesto v hloubi duše víš,
že svůj slib nikdy nesplníš.

-Jitřenka

Vysoký schody

Kolik je na nebi hvězd
Zářících v temný noci
Konce října
Nad pražským nebem
Kolik je na Kačerově hlav
Hledajících cestu

Kolik je psacích strojů
Potemnělých bytů
V opuštěných domech
Kolik je stébel trávy
Prorůstajících dovnitř

Kolik je v ústech slov
Kolik je v rukách sil
Kolik je v touze stupňů
Úhlů pohledu
Když přejíždíš mě temnými očima

Kolik je v Praze poštolek
Plachtících nad tvým domem
Kolik je na zemi tabáku
Po našem malém nekonečnu

Kolik je v prvních patrech
Rudých obrazů
Kolik z nich
Viselo nad mým tělem
A taky tvým

Kolik je ve křiku strachu
Kolik je ve slovech lži
Kolik je v ruce něhy
Kolik je v hrudi citu

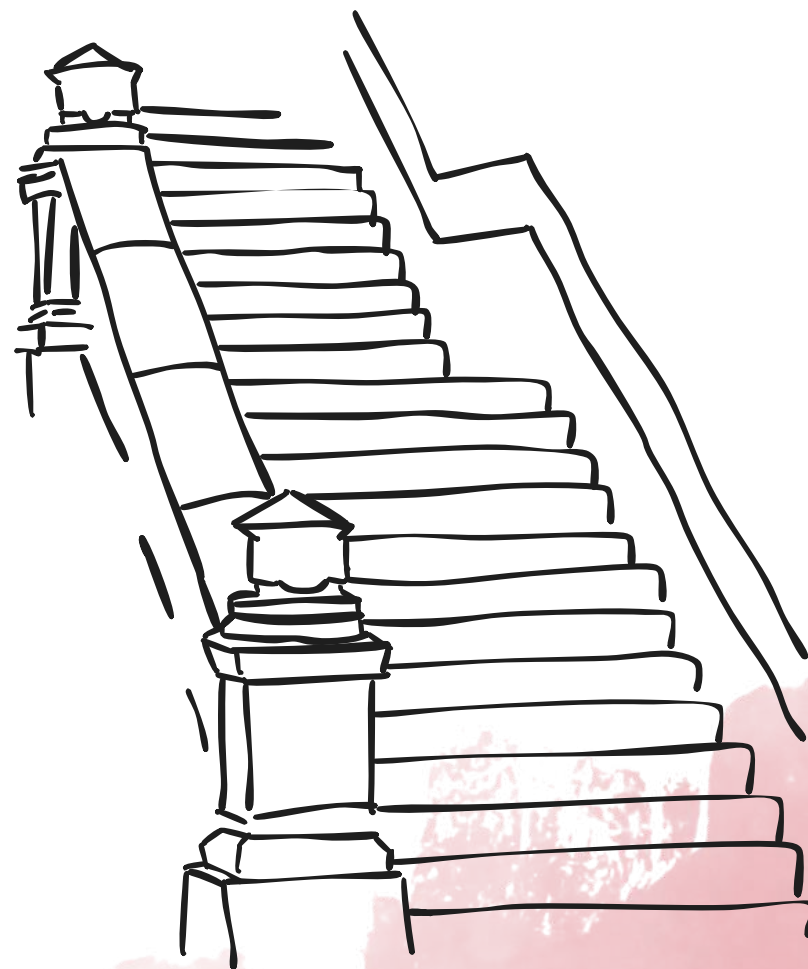
Kolik je v mrazu odpuštění
Po tom, co jsem utekla
Kolik je v životě takových
Jako jsi býval ty

Kolik je pravdy
Kolik je lásky
Na kolika z toho
Opravdu záleží

Kolik je v Praze
Vysokých schodů
Po kterých už nikdy nepůjdu

Kolik je v ruce
Odpovědí

-anonym

Je to osm let života

Všichni pořád opakují, jak neuvěřitelné se zdá, že je konec. Ale já ho pořád nevidím. Mám pocit, jako kdyby mělo všechno pokračovat dál. Jako kdybych měla každé poledne sedět v jídelně a diskutovat o tom, kdy zas budou tvarohové taštičky. Jako kdybych měla dál dostávat známky do Bakalářů a hned si je porovnávat s ostatními. Jako kdybych měla řešit, s kým budu na lyžáku na pokoji nebo vedle koho chci sedět v autobuse. Jako kdybych měla lehkým úsměvem zdravít na schodech lidi z dalších tříd. Jako kdybych měla před každým testem vystresovaně listovat sešitem a u toho tvrdit, že mi na té známce vlastně vůbec nezáleží.

Až tohle všechno bude pryč, uvědomím si, že je konec. Budu zas a znova vzpomínat na ten den, kdy jsem se jako jedenáctiletá holčička dozvěděla, že jsem přijatá. Tehdy jsem tancovala po kuchyni.

Těch osm let mi ale rozhodně nebylo jenom do tance. Často jsem přemýšlela, jestli tady vůbec mám co dělat. Jestli jsem neměla jít někam jinam. Ale teď, během posledních dnů, si mnohem víc uvědomuju, kolik mi toho naše škola dala. Vždyť jsem tu strávila skoro polovinu života!

Důležité taky je, s kým jsem ty roky strávila. Všechny lidi spojené se školou беру jako její nedílnou součást, a to nejenom profesory, ale hlavně spolužáky. Všechno, co jsme spolu zažili a přežili, ve třídě i mimo ni. Upřímně, nemohla jsem vycházet se všemi (a bylo to vzájemně), na někoho jsem úplně změnila názor a s někým se moc nepoznala, ale to je normální, ne?

Chtěla bych vám říct, že ať už se tady naše cesty rozejdou nebo spolu budeme v životě pokračovat, děkuju za to, že jsem s vámi mohla vyrůst. Dospět. A taky že ten konec, co se blíží, je zároveň nový začátek. Další kapitola. Tak ať je ještě lepší než ta předchozí!
PS: Tohle je trochu sentimentálnější, než jsem zamýšlela. Ups. Po přečtení to spalte.

-ne básník

Krásnohořák
Po přečtení spalte
2024/2025

Šéfredaktorka: Hedvika Starobová
Grafika: Eva Baldrianová, Anežka Cidlinová